

[Alfred Jensen.]

hvordan den danske forsvarsordning skulle være. Jeg ved ikke, om det var en insinuation, men jeg ved, hvad jeg sagde, og det vil jeg gentage. Jeg sagde, at nu, efter at ministeren havde været til konferencer i Washington, London og Paris, kendte han måske linierne for en forsvarsordning, så at han var i stand til at fremsætte forslag i kommissionen. Det var det, jeg sagde, og hvis der er nogen mening i Atlantpagten og konferencerne, må det være den, at man diskuterer, hvilke retningslinier der skal følges, hvilke våben der skal anskaffes, hvilken rolle Danmarks hær, land og folk vil komme til at spille i Atlantblokken i en regional forsvarsordning, og hvis det er at insinuere at antyde, at man andre steder har angivet retningslinierne, så har jeg fremsat en insinuation. Men jeg har selv i min tale gjort opmærksom på, at der ikke var tvivl om, at der ville komme til at foreligge forslag både i forsvarskommissionen og på folketingets bord, som vi fik lejlighed til at drøfte. Det afgørende er jo ikke, om vi får lov til at sige ja her, det afgørende er, hvilke linier forsvarsordningen bygges op efter, hvilken politik der føres, og hvilke mål den skal tjene.

Ministeren sagde endvidere, at mit angreb på Atlantpagten og Atlantblokken ser bort fra kendsgerningerne. Han sagde ydermere, at begivenhederne havde bekræftet, at det ikke var en krigsblok. Jeg har netop understreget, at hvis sammenslutningen kun var sket i fredens interesse, hvorfor i alverden forsøger man så ikke at få en afspænding i stand? Hvorfor går man ikke med til at forbyde atomvåbnet? Hvorfor søger man ikke at få et bedre samarbejde i stand indenfor De Forenede Nationer? Hvorfor fortsætter man, som jeg omtalte, ved besættelse af formandspladser og ved besættelse af pladser i sikkerhedsrådet at føre den kolde krig videre? Er det ikke, fordi der i det kapitalistiske Amerika findes mennesker, som hylder princippet: hellere krig end krise?

Ministeren sagde, at ingen her i Danmark ville gå ind på, at landet indmeldte sig i en krigsblok. Nej, hvis den hed krigsblok, ville man måske ikke. Men der blev sagt, da Atlantblokken var til behandling her, at denne blok og Danmarks tiltræden til den er en provokation mod Sovjetunionen. Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) har ved sine udtalelser understreget, at der er en provokatorisk optræden heri. Ja, men alene det karakteriserer jo denne pagts indhold og dens mål.

Så kom ministeren sluttelig med nogle ud-

talelser om, at der var en besynderlig forskel på kommunisternes stilling til militærvæsenet i de lande, hvor arbejderklassen havde magten, og hvor den ikke havde magten. (*Afbrydelse*: Hvor kommunisterne havde magten). . . . Ja, der blev sagt kommunisterne, men det kommer i dette tilfælde ud på eet . . . (*Munterhed*). . . . Ja, man kan le, men det ændrer ikke noget ved kendsgerningerne, og netop de lande, der her tales om, er lande, hvor man realiserer det, man for 25 år siden demonstrerede for til sikring af freden: indførelsen af det socialistiske fælleseje. Hvor det er indført, må man naturligvis have en anden stilling til samfundsproblemerne og militære spørgsmål, end man har i de lande, hvor den kapitalisme, som er årsag til krigene, hersker. Den socialistiske arbejderbevægelse har både før første verdenskrig og mellem første og anden verdenskrig påpeget, at kapitalismen er årsagen til krig.

Jeg vil gerne have lov til at citere en enkelt udtalelse af det ærede medlem hr. Alsing Andersens pjece fra 1926; den kan måske kaste lidt lys over spørgsmålet om, hvorfor stillingen må være anderledes dér, hvor kapitalismen hersker, end dér, hvor det ikke længere er tilfældet:

„*Militærapparatet* er med andre ord i vore dage først og fremmest *et redskab for landets kapitalister* til eventuelt at slå konkurrenterne i andre lande ned! Det betragtes jo som en selvfølge, at landenes flåder mobiliseres, når deres *købmænd og fabrikanter* under kampen om markederne i de overseiske lande forlanger det, ja, endogså dersom de indfødte arbejdere i dette fremmede land søger at bekæmpe den blodige udbytning, ikke mindst af *kvinder og småbørn*, som finder sted under den europæiske „civilisation“s banner!“

Det var arbejderens stilling dengang, og sådan er vor stilling i dag, og derfor tager vi det standpunkt, som vi gør, til Atlantpagten og til den politik, som føres herhjemme. Den kan ikke være i civilisationens og kulturens interesse, den må, som det ærede medlem hr. Alsing Aldersen i sin tid påpegede, være i kapitalismens og i dette tilfælde det kapitalistiske Amerikas interesse.

Poul Hansen (Kalundborg): Vi fik nu af det ærede medlem hr. Alfred Jensen at vide, at i lande, der efter hans opfattelse er styret af arbejderne og er socialistiske, er det berettiget at se på en anden måde på militære foranstaltninger, end det er i såkaldte kapitalistiske lande. Jeg opfatter det derhen, at i kapitalistiske lande er militærvæsenet noget,